

Sygn. akt X Ka 632/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

**Sąd Okręgowy w Warszawie w X Wydziale Karnym w składzie:
Przewodniczący SSO - Bogusław Orzechowski
Sędziowie SO - Wanda Jankowska - Bebeszko**

SO - Hubert Zaremba (spr.)

Protokolant Monika Matuszczak

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. sprawy

W. S. oskarżonego o czyn z art. 586 ksh

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 3 marca 2014 roku,

sygn. akt VIII K 283/13

orzeka:

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że oskarżonego W. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych plus VAT tytułem obrony oskarżonego z urzędu;
3. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X Ka 632/14

UZASADNIENIE

W. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 02.04.2009 r. będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., nie zgłosił wniosku o upadłość wyżej wymienionej spółki handlowej, pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość spółki, tj. o czyn określony w art. 586 ksh.

Wyrokiem z dnia 3 marca 2014r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt VIII K 283/13:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne względem oskarżonego W. S. o czyn z art. 586 ksh warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

II. zasądził na rzecz adw. M. K. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, z których wyłożone wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego W. S., zaskarżając wyrok w całości.

Skarżący zarzucił powyższemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk oraz art. 201 kpk poprzez uznanie, iż opinie biegłych wydane w niniejszej sprawie są pełne, jasne, przekonujące i zrozumiałe, podczas gdy są one niepełne, niejasne i wzajemnie sprzeczne, a w konsekwencji nie powinny stanowić dowodu obciążającego oskarżonego, a Sąd I instancji – wobec sprzeczności opinii – powinien powołać innych biegłych, celem sporządzenia opinii uzupełniającej;

- art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez pominięcie w wyroku (i uzasadnieniu) okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a to faktu, iż świadek E. Ł. oświadczył, że spółka (...) sp. z o.o. nie ma żadnych długów względem Gminy P., a nadto pominięcie okoliczności, iż to Gmina P. posiada niespłacone zobowiązania względem (...) Sp. z o.o.;

- art. 5 § 2 kpk, art. 366 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez niewyjaśnienie sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami K. S., a zeznaniami świadka E. Ł. dot. niespłaconych zobowiązań Gminy P. względem (...) Sp. z o.o. oraz nierozstrzygnięcie ewentualnych wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz brak wskazania, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione w tym zakresie, w sytuacji, gdy to Gmina P. była i jest dłużnikiem (...) sp. z o.o., a więc nie zachodzą przesłanki z art. 586 ksh obligujące do złożenia wniosku o upadłość.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego W. S. poparł wniesioną apelację. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego W. S. i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Oskarżony W. S. przyłączył się do apelacji swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że niezależnie od podniesionych zarzutów skutkować musiała w realiach niniejszej sprawy, na zasadzie art. 440 kpk, zmianą na korzyść oskarżonego zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu z powodu uchybienia, które Sąd odwoławczy uwzględnił z urzędu.

Stwierdzić mianowicie należy, iż Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegającego na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu wyrokiem przestępstwa z art. 586 ksh podczas, gdy czyn przypisany wyrokiem in concreto nie stanowi przestępstwa z art. 586 ksh, gdyż nie zawiera znamion czynu zabronionego stypizowanego w tym przepisie.

Wywód, który prowadzi do powyższej konstatacji, zacząć należy dla porządku od kilku uwag o charakterze ogólnym, dotyczących istoty przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 586 ksh. Przestępstwa z art. 586 ksh dopuszcza się mianowicie ten, kto, będąc członkiem zarządu spółki albo likwidatorem, nie zgłasza wniosku o upadłość spółki handlowej pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość spółki. Przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. 2012. 1112) stanowi natomiast, iż dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wnioski o ogłoszenie upadłości. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 marca 2010r., IV KK 315/09, przestępstwo z art. 586 ksh jest przestępstwem trwałym, przy czym czas popełnienia przestępstwa z art. 586 ksh rozpoczyna się pierwszego dnia po upływie dwutygodniowego terminu od powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość spółki, a kończy się z chwilą złożenia przez zobowiązanego

wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, ustania warunków uzasadniających upadłość spółki, bądź utraty przez sprawcę statusu osoby zobowiązanej do zgłoszenia takiego wniosku. W myśl z kolei art. 10 cytowanej powyżej ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, przesłanką ogłoszenia upadłości jest niewypłacalność dłużnika, która zachodzi / por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2013r., III KK 117/12/ zarówno wtedy, gdy dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych (art. 11 ust. 1 w/w ustawy), jak i wtedy, gdy zobowiązania dłużnika, będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, przekroczy wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje (art. 11 ust. 2 w/w ustawy).

Odnosząc już dalej powyższe uwagi o charakterze ogólnym wprost do okoliczności przedmiotowej sprawy, stwierdzić trzeba, iż, niezależnie od wadliwej redakcji motywacyjnej części zaskarżonego wyroku, wyrażającej się małą szczegółowością ustalonego stanu faktycznego sprawy, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednak, iż Sąd I instancji, podzielając opinię biegłego W. M., przyjął, iż przesłanka ogłoszenia upadłości (...) Sp. z o.o. (niewypłacalność) wystąpiła w dniu 19 marca 2009r. Abstrahując w tym miejscu, ze względu na kierunek apelacji, od trafności takiego stanowiska Sądu meriti, a w szczególności od już tylko *prima facie* budzącego zastrzeżenia jego uzasadnienia, stwierdzić dalej trzeba, że, w sytuacji ustalenia, iż warunki uzasadniające według przepisów upadłość Spółki powstały w dniu 19 marca 2009r., oskarżony W. S. mógł popełnić przestępstwo z art. 586 ksh dopiero poczynając od dnia 3 kwietnia 2009r., zaś w dniu 2 kwietnia 2009r., w którym Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 586 ksh, a w którym to dniu upływał dopiero dwutygodniowy termin od ustalonego powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość Spółki, zachowanie oskarżonego nie realizowało jeszcze znamion czynu zabronionego stypizowanego w przepisie art. 586 ksh. Powyższe prowadzi już bezpośrednio do poczynionej na wstępie rozważań konstatacji, iż czyn przypisany oskarżonemu wyrokiem *in concreto* nie stanowi przestępstwa z art. 586 ksh, zaś Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegającego na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu wyrokiem przestępstwa z art. 586 ksh.

Charakter wskazanego uchybienia, podlegającego uwzględnieniu z urzędu, w realiach niniejszej sprawy, związanych z wniesieniem apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego i wynikającą z tego aktualizacją zakazu *reformationis in peius*, zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i ewentualnym ponownym, obejmującego w szczególności zakaz czynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego, w tym odnośnie czasu popełnienia przestępstwa, powodował, że zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez uniewinnienie oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu. W tym stanie rzeczy, bezprzedmiotowe stało się rozważanie uchybień podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Wysokość należności za obronę oskarżonego z urzędu ustalono zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 634 kpk, art. 626 § 1 kpk i art. 632 pkt 2 kpk.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sad Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.